

А про яку улюблену домашню тваринку мрієш ти?

Чарівний пухнастий единоріг,
на якому я зможу літати!

- Лола -

Рожева видра, яка може
ставати невидимою!

- Мейделін -

Єдинокролик, це такий
кролик із крильцями
та чарівним рогом
єдиногога.
- Іріс -

Біленький їжачок, адже
вони такі милі!
- Гоуп -

Морська свинка —
ніндзя!
- Гаррі -

Такса Мілі
з жовтенькою шерстю.
- Фібі -

Легкокрилий кінь,
адже з ним я можу
потрапити куди
завгодно.
- Мія -

Родинне дерево

Моя мама
графиня Корделія Мун

Крихітка Медова Квіточка

Мій татко
граф Бартолом'ю Мун

Рожевий Кролик

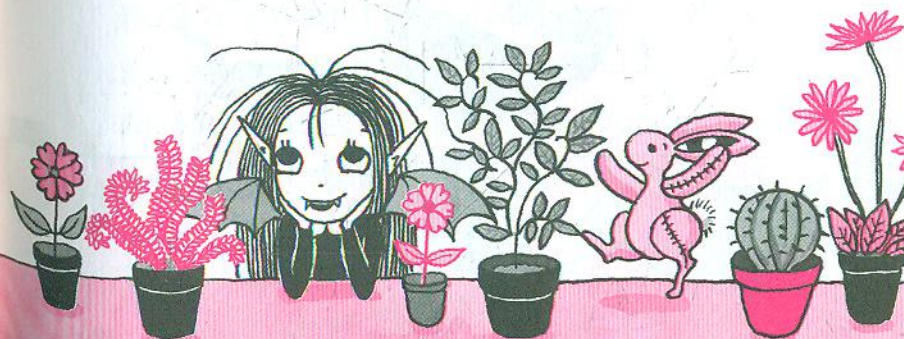

Я!
Айседора Мун

Для вампірів, фей та всіх людей!
І для Генрі, любові всього мого життя.

Розділ перший

То був недільний полудень, я радісно стрибала перед вікном кухні. Адже мала приїхати кузина, казкова відьмочка Мірабель! На цілісінький тиждень!

— Ми так давно не бачились! — говорила мама, заклопотана випіканням торта спеціально до приїзду Мірабель. Чарівною паличкою вона помішувала тісто в мисці, і звідти летіли маленькі яскраві іскорки.

— Знаю, — відповіла я. — І вже придумала кілька цікавих ігор, у які ми цього разу можемо побавитися в ляльковому будиночку.

— Чудово! — сказала мама.

Аж тут Рожевий Кролик застрибав на кухонному столі, показуючи лапкою на вікно. Рожевий Кролик — це моя улюблена м'яка іграшка, тож мама оживила його за допомогою магії. Усілякі такі штуки їй до снаги, адже вона фея.

— Вона вже тут! — закричала я. — Мамо! Поглянь!

Мама на хвилинку відволіклася від помішування, і ми побачили, як у садочку перед будинком на своїй мітлі приземлилася Мірабель. Вигляд у неї був надзвичайно ефектний!

— От би й мені мітлу! — мрійливо промовила я.

Мама обійняла мене.

— Таж крила набагато гарніші за мітлу, — відповіла вона. А потім відставила миску з тістом для торта і ми разом вийшли в садок.

— Мірабель! — закричала я й підбігла до кухні, щоб одразу стиснути її в сестринських обіймах. — Як я рада тебе бачити!

— А як я рада тебе бачити! — скрикнула Мірабель, обіймаючи мене.

На кухні була чорна шляпа з гострим вершечком, а ще блискучі черевики зі шнурівками, надзвичайно стильні на вигляд.

— Де ж дядько Бартолом'ю? — спитала Мірабель, коли ми підіймалися сходами до моєї спальні у вежі.

— Ой, він досі спить, — пояснила я. — Запам'ятай: тато спить увесь день. Він просто не зносить сонячного світла. Прокинеться аж о сьомій вечора, щоб поснідати.